

4. ĆEMO SI KRLJAČU ZAMINIT

Paula Baar, Vulkaprodrštof

Jednoč je išao jedan junak subotu u noći k njegovoj (svojoj) zaručnjici selo. Put je peljao krez cimator. Kad je krez cimator išao, je stao jedan muž pod murvom, a kot su junaki ausglosn (obisni/obijesni), ko je išao tamo tr je rekao: „Ćemo si krljaču zaminit.“ Tr si je zeo toga muža krljaču i si ju je vrgao na njega (svoju) glavu, a njegovu (svoju) kapu je vrgao tomu na glavu.

Jo, kad je došao toj zaručnjici, ko si je kanio tu krljaču znet, ali ta krljača nij išla doli, ta je svenek na glavi pikala. No, ča će sada učinit? Sad je počeo bit nervozan, morao je pojt svakamo s njom. Ta krljača nij htela iz glave dolika. Sad je išao gospodinu farniku, tr mu je povidao: „Gospodin farnik, ja sam to i to učinio; jedan človik je stao pod murvom kod cimitora, ja sam se šalio, tr sam hojt rekao – ćemo si krljače zaminit – , a sada mi neće ta krljača doli iz glave.“ Gospodin farnik mu je rekao: „Sad ljeta dan čekaj, tr se posti i čuda moli, a po ljeta dan, na ti isti dan se poj spovidat i pričestit, pak ćeš pojt zopet na to mjesto, more bit, da će ta isti zopet tote stat.“ No, tako je i učinio.

Po ljeta dan je išao opet na cimator, tr je zaistinu ta človik tote stao. Sad mu je opet rekao: „Ćemo si krljače zaminit!“ No, sada je išla krljača dolika, tr ju je dao tomu človiku, a on je dostao njegovu (svoju) kapu i ta je rekao: „Kad (bi) ja ne bi bio tvoj stari stariotac, ko bi te sada sobom zeo. Tako ću ti oprost.“